

Lóháton a Délvidéken

– Adai lovasok voltak kispiai Rákóczi Szövetség vendégei –

Múlt pénteken a kanizsai városi képtár helyi, horgosi és szegedi lovas emberekkel telt meg. Olyanokkal, akik a lovakkal együtt élnek, a mindennapjak részét képezi a jószággal való törődés. Értik, föl vállalták az állataik gondozását, ugyanis alaptermészetüknél fogva maguk szeretik etetni, ápolni a hátasaikat, foglalkozni a sörényes, patás társaikkal, és törődni az istállóik környezetével. Mert mint **Gyarmat István** lovas gazda fogalmazott: lehet a virágos, díszített udvart, a gyeget kikímélve, folyvást csak a külvilágnak hencegni a négy lábú kedvencekkel. Csakhogy az nem ló tartás, hanem arcoskodó fennhéjzás. Az adai Lovas Klub megalakulásának körülményeit elemezve a másik vendég, a szervezet vezetőségi tagja – **Illés Ferenc** – elmondta, hogy az ottani tömörülést is a ló szeretetének igénye hívta életre. Az évek során, megerősödve a klub számos követővel gazdagodott, akiket korra és nemre való tekintet nélkül a lovazással együtt járó öröm megélése hozott egy tető alá.

Ahogy sűrűsödik az ember körül az információáradat, a kor modernitásából fakadó megannyi stresszhelyzet, úgy fordul megint a figyelem a háziállatok felé. Már a legszűkebb lakásban is találni egy-egy aranyhörcsögöt, tengerimalacot. De aki teheti, mert udvara van – kutyát, macskát, nyulat, legalább valami kisállatot vesz a gyerekeinek. Az ilyen szülő hamarosan rádöbben: a szőrös, tollas, netán pikkelyes kedvencel való bánásmód, a rendszeresség egyféle kötelességtudatot nevel a fiatalokba, és a háziállatok jelenléte jótékonyan oldja a felnőttek feszültségeikkel teli mindennapjait is. Hát még ha olyan intelligens társsal kötjük össze a sorsunkat, mint egy ló! A kutya után talán a legrégebbi szelídítésünk eredménye, amit az évezredek során nem csak kísérőként, igavonóként, a munkában segítő barátként ismerhettünk meg: a ló, a nemessége révén sokszor példát tudott mutatni a gazdájának – az embernek is. A gyakorlatban is sűrűn megmutatkozik ló és ember egymásra utaltsága. Az adai lovasok a tavalyi esztendőben bő egy hetes túrán megtapasztalhatták, mekkora erő, akarat, a lovas gazdájuk iránti hűség és bizalom jellemzi a hátasokat. A Tisza vajdasági szakaszát körbekerülő túrájuk igazi próbatételt jelentett minden résztvevőnek. Átlag napi negyven kilométeres távot nyeregben végigülve, majd táborozva, kevés pihenővel sikerült minden szakaszt a várakozásoknak megfelelően teljesíteni. A túra legidősebb lovasa a hatvanhatodik évében járt, a legfiatalabb meg alig a tizenkettőt töltötte. Az eseményről készült dokumentumfilmben megszólaltatva viszont egyikük sem panaszkodott, sőt – kifejezték óhajukat, hogy a következő alkalommal is szívesen elmennének az embert-lovat egyaránt próbára tévő hosszú kirándulásra. Nem kell majd sokáig várakozniuk. Illés Ferenc beszámolójában szólt arról: a terveik között szerepel, már most szervezik egy nyári lovas túra programpontjait, a lehetséges útvonalat. Céljuk a horvát–szerb–bosnyák hármasság határ megjárása. Augusztusban tucatnyi lovas indul majd rendezett sorokban az egyhetesre tervezett tereplovaslásra, amelyek állomásain, a nyugat-bácskai falvakban, a kistelepléseken szándékaik szerint nem csak szállásra, ellátmányra lelnek, de a jelenlévőkkel megismertetik a régió nevezetességeit is.